

1. ODDÍL: FANTASTICKÉ HŘÍČKY

- Komár
- Tik-tak-tik-tak

KOMÁR

Do startu akce zbývalo posledních pár vteřin. Stál jsem na samotném okraji propasti a pohlížel dolů do hlubiny. Snažil jsem se působit sebevědomě, potřepával jsem rukama a nohama, jako špičkový plavec, který se právě chystá zlomit světový rekord.

„Deset... Devět... Osm... Sedm...“ ozvalo se odpočítávání ve sluchátkách helmy. Nasadil jsem si infračervené brýle a upravil přilbu, která mi pořád trochu sklouzávala.

„Čtyři... Tři... Dva... Jedna... START!“

Všichni čekali, co tentokrát předvedu za fintu. Povedl se mi docela efektní kousek – skočil jsem do propasti po zádech a řítil se hlavou směrem k zemi. Asi dvacet čísel nad kobercem jsem předstíral, že jsem udělal leteckou chybu, a šel do vývrtky. Na poslední chvíli jsem rotaci zastavil a ostrým obloukem se vyhnul zemi.

Úplně dokonalé to nebylo – škrtnul jsem jedním křídlem o koberec.

xxx

Nahoře, v komáří restauraci na tříramenném lustru, se na okamžik zastavil provoz. Všichni ztichli, napjatě očekávali, jestli se konečně stane něco zajímavého, a ten kaskadér se zabije. Tak nic...

Odkládali dalekohledy, opět se ozvalo cinkání skleniček a znužený hovor.

Pokračoval další nepříliš zajímavý večer v restauraci „Krvavý oceán“, v luxusním podniku první cenové skupiny, velkoryse vystavěném nahoře na tříramenném lustru. Na zlatém disku uprostřed, z něhož vedla ke stropu nosná tyč, se rozprostíral taneční parket a pult s několika barovými židlemi. Graciózně odtud vyplouvali olivrejovaní číšníci, nesoucí obrovské podnosy se skleničkami plnými krve. Stoly hostů stály v řadách na třech ramenech, paprskovitě vedoucích od diskového středu.

Menu tentokrát nebylo nejbohatší – na rozdíl od minulého týdne, kdy dole na postelích spala dvě mláďata s vynikající teplou krví, se dnes dole na posteli rozvaloval akorát jeden dospělý jedinec s krevní skupinou B.

Komáři popíjeli krev, a občas se znuženě zadívali infračerveným dalekohledem na vystoupení kaskadéra.

xxx

Aby to vypadalo efektně, letěl jsem tím způsobem, že jsem se otáčel kolem své osy jako rotující jaderná hlavice. Přes optiku infračervených brýlí vypadal mamlas rozvalující se na posteli jako velká rudá skvrna.

Předem jsem se rozhodl, že budu porušovat veškerá pravidla, uvedená v avionické příručce, v kapitole „O bezpečné transfúzi“. Komáři tam nahoře chtěli vidět riskantní souboj na život a na smrt, a také byli zvědaví, jestli se mi podaří mamlase vytočit k naprosté zuřivosti – jako toreador býka na koridě. Letecké příručky přísně zakazovaly jakékoli manévry ve vzdálenosti pětadvaceti tykadél od lopuchů oběti. Je totiž známo, že by mamlas mohl zaslechnout zvuk letu, obzvláště, kdybyste nasadili forsáž. Takže jsem nasadil forsáž a začal zběsile poletovat co nejbliže u lopuchů, abych ho probudil. Jenže to k ničemu nevedlo, pokrývka se rytmicky zvedala, a z prostředního otvoru mamlase vanul smradlavý uragán.

To mě nakrkló. Hrozila naprostá blamáž, vypadalo to, že se totálně zesměšním. Sedl jsem si na lopuch, odjistil pistoli, přiložil na horkou kůži a napumpoval mu tam patnáct kubíků protisrážlivého séra.

Věděl jsem, že mi teď zbývá nejvíc pět vteřin, a pak nastane peklo. Naklonil jsem se přes okraj lopuchu, a z plných plic zařval:

„Vstávej! Vstávej, mamlasi!“

A uletěl jsem. Zpod peřiny se vynořil obrovský pařez, a rozmáchlým pohybem, kterým urazil vzdálenost snad tisíc sosáků, se přemístil k lopuchu a začal po něm přejíždět. Patnáct kubíků protisrážlivého séra dělalo své – rostla mu tam boule jako hrom.

xxx

Už je tady zase ten parchant, pomyslel si. Už zase ten hajzl, ten chytřej, vypráskanej komár, kterej si vždycky najde perfektní úkryt, a nikdy se neposadí na strop nebo na bílý místo na stěně. Tak počkej, hajzle, dneska si to rozdáme, dneska to bude souboj na život a na smrt. Dneska tě rozmáznu.

xxx

Mamlas se probudil. Korida mohla začít.

V duchu jsem si zopakoval příslušné pasáže z letecké příručky o zásadách bezpečné transfúze: „Útok vedeme zásadně na spodní polovinu těla, protože ta je obtížněji dostupná horními pařezy mamlase. Napikování do kůže provádíme zásadně mezi dva receptory bolesti. Útok zásadně nevedeme na obličej. Napikovat se do některých exponovaných míst, jako třeba do tváře, je doslova sebevražda.“ Takže to bylo jasné. Vybral jsem si to nejriskantnější místo – spodní víko, kryjící mamlasovo oko. V případě napikování do spodního víka, a ještě ke všemu s mamlasem při plném vědomí, ale jde všechna frajeřina stranou. Vyletěl jsem ze svého úkrytu za radiátorem, a tentokrát se snažil manévrovat mimo bezletovou zónu. Přistál jsem ve zvlněné krajině peřiny, a poměrně velkou vzdálenost jsem musel urazit pěšky.

Stál jsem na okraji. Zhluboka jsem se nadechl, a skočil.

Teď šlo o vteřiny. Stokrát nacvičeným pohybem jsem hmátnul za sebe, bleskově vytasil pistoli, přiložil k měkké kůži. Stiskl jsem spoušť. Prásk!

„Sakra!“ vykřikl jsem překvapeně.

Nebylo to zrovna nejčistší napikování mojí dosavadní kariéry. Popravdě řečeno, napíchl jsem to pěkně blbě. Nepřiložil jsem pistoli úplně ideálně, takže mi z místa nápichu vystříkla horká tekutina. Rázem jsem byl celý ohozený od krve. Zatímco jsem v levé končetině držel vibrující pistoli, pravou jsem se snažil otřít si krev z brýlí. Plastiková hadice, vedoucí od pistole k tlakovému kontejneru, který jsem měl upevněný na zádech, rázem ztmavla, jak v ní proudila tmavě rudá krev. Pět, deset, patnáct litrů... Nervózně jsem těkal očima mezi ciferníkem a horním pařezem mamlase. Pistole se začala čím dál tím víc třást, protože proud krve byl vinou špatného napikování příliš silný, hrozilo, že to neudržím – proto jsem přehmátl a uchopil pistoli oběmi končetinami. Ocitl jsem se tak ve značně riskantním postavení, skoro zaslepený od zbytků zaschlé krve na brýlích.

Ještě že jsem postřehl ten nepatrný stín, který se nade mnou rozprostřel.

V tu chvíli se projevila rutina, tisíce nalétaných hodin, tréninku a úmorné dřiny – věděl jsem, že v žádném případě nesmím vzletět kolmo nahoru, ale zásadně do strany. Stihl jsem to.

xxx

Člověk ležící na posteli se už opravdu rozvzteklil.

Ten mě dožral, ten parchant! Co si to vůbec dovolil – štípnul mě do voka! Hajzl jeden, za chvíli to bude pálit jako svině. Tak počkej, kamaráde, tos přehnal.

Vstal, rychle přeběhl k vypínači, rozsvítil, a vzal do ruky svoje trenýrky, povalující se na zemi.

xxx

Náhlé světlo mě úplně oslepilo. V případě, že mamlas rozsvítí, ocitá se kaskadér v bezprostředním ohrožení života. Nejlepší je někam se schovat, anebo aspoň okamžitě vyhledat nějaké tmavé místo na stěně. Když zůstanete sedět jako pecka na bílém podkladě, počítejte s tím, že si vás všimne, a brzy z vás bude trvalá, poněkud avantgardní výzdoba obývacího pokoje.

Jenže já v tu chvíli vůbec nic neviděl. V nouzi nejvyšší jsem si uvědomil, že stěna je polepená tapetou s tmavším vzorkem. Nezbyvalo mi nic jiného, než vstoupit na tmavé políčko a modlit se.

Za chvíli si oči přivykly. Mamlas stál uprostřed pokoje, přihrčený v bojové pozici, s kusem hadru v ruce a obhlížel stěny.

Znal jsem hodně účinných metod, jak z něj v téhle chvíli udělat totálního pitomce.

Odlepil jsem se od stěny, a začal opisovat kruhy kolem jeho hlavy. Mamlas se za mnou otáčel pořád dokola. Každému muselo být v té chvíli jasné, že vypadal dost komicky. V jednu chvíli jsem koutkem oka zahlédl restauraci Krvavý oceán, a spatřil, jak někteří hosté padají pod stoly v záchvatech smíchu. Mamlas vypadal, jako by se zasekl, a točil se dokola jako dezorientovaný robot.

Následoval bod číslo dvě – provokace. Předstíral jsem, že jsem udělal tu nejhorší pilotážní chybu, jaké se kdo kdy může dopustit – sednul jsem si na bílý podklad. Mamlas se zaradoval, že mě konečně rozmázne, a vyrazil ze sebe spokojené zachrochtání.

Musím uznat, že jisté zkušenosti s koridou přece jenom měl – úzkostlivě sledoval, aby na mě nedopadl stín, a hadr přibližoval velmi pomalu, skoro neznatelně, chtěl mě zabít bleskurychlým, neočekávaným úderem. Tímhle způsobem by amatéra zřejmě zabil, nevěděl však, že má co do činění s profesionálním kaskadérem, který takových soubojů absolvoval tisíce. Unikl jsem jeho soustředěnému výrazu s vyplazenou špičkou jazyka a obletěl ho.

Z mnoha hodin školení o anatomii mamlase jsem věděl o naprosto bezpečném místě, které je skoro nedosažitelné jeho horními končetinami. Tak jsem se mu tam napikoval a napumpoval mu tam dvacet kubíků protisrážlivého séra.

Když to ucítil, začal se nejdřív zuřivě škrabat, aby propadl naprosté hysterii, točil se kolem dokola a máchal kolem sebe hadrem. Totálně jsem ho psychicky odrovnal, když jsem se přiblížil k lopuchu a pronikavě mu tam zařval. Spadl na kolena a plácal se hadrem po těle, protože jsem mu nemilosrdně uštědřoval jednu ránu za druhou, a k umocnění psychologické účinnosti jsem navíc střídavě nasazoval forsáž, kterou zřejmě slyšel jako pronikavě pištění bomby s plochou drahou letu. Byl to koncert, naprostá extáze, totální psychologická deprivace, prožíval peklo – třásl se, naskakovala mu husí kůže, chrochtal a plácal se po těle hadrem.

Nakonec pochopil, že definitivně prohrál, zhasnul světlo, vrhnul se do postele a zahrabal se úplně celý pod peřinu, skryl i hlavu a nohy. Ještě chvíli nato se zpod pokrývky ozývaly neartikulované zvuky.

Věděl jsem, že jsem naprostý vítěz. Mohl jsem to ukončit.

Ale tušil jsem, že mám ojedinělou příležitost předvést vrcholné číslo programu, svůj absolutní kaskadérský majstrštyk.

Roztočil jsem se kolem své osy a padal jako kámen směrem k peřině.

Je známo, že veškeré avionické příručky přísně zakazují jakékoli letecké manévry pod peřinou. Když už se o tom autoři zmiňují, pak jenom ve spojitosti s takovými výrazy jako „naprosté šílenství“, „sebevražda“, anebo v souvislosti s nešťastnými případy, kdy se kaskadéři ocitli pod peřinou souhrou tragických okolností. Autoři se jenom omezují na konstatování, že „let pod peřinou klade mimořádně vysoké nároky na přesnou pilotáž, protože kaskadér musí prolétávat uzoučkým koridorem kavernů, tvořených záhyby peřiny a tělem mamlase.“

Našel jsem malý otvor a vletěl pod peřinu.

Nejdřív větší jeskyně, milimetrové manévrování, byla to škola vysoké pilotáže, našel jsem průchod a vzápětí se řítit uzoučkým tunelem, kroutící se jako had pod údery holí, střídavě se zužoval a rozšiřoval, další větší kaverna, ou, sakra! Nevybral jsem zatáčku úplně dokonale a napálil to přímo do mamlasovy nohy, na okamžik jsem vypadl z rytmu, ale zvládnul jsem to, musel jsem proletět dlouhý úsek až k palcům, jeho tělo v infračerveném průmětu brýlí rudě žhnulo a ubíhalo pode mnou, byl to obrovský psychický nápor, ztrácel jsem soustředění, úhyby, prudké obraty, bože, další kolize, bylo to stejně absurdní jako létat s helikoptérou v obývacím pokoji, kolize se stropem peřiny, chvilková ztráta vědomí, ďábelská rychlost, přemety ve vzduchu...

A nakonec jsem byl tam.

Existuje několik málo míst, do kterých se můžete mamlasovi napikovat, jestliže mu chcete následující den udělat ze života peklo.

Patří k nim jedno místečko na vnitřní straně prstu u nohy. Tam, kde je na kostním kloubu prstu jenom tenoulinká kůže, hladká a jemná.

Přisál jsem se nohama k peřině, v akrobatické poloze hlavou vzhůru jsem rozvážně vytáhl pistolí, pomalu přiložil, a vytrval v téhle krkolomné pozici tak dlouho, dokud jsem tam nenapumpoval všechno protisrážlivé sérum, co mi zbylo.

Do nejhoršího místa jsem mu napral dobrých šedesát kubíků.

XXX

Hostům restaurace první cenové skupiny „Krvavý oceán“ se naskytl hrůzostrašný pohled.

Mamlas tam dole ze sebe nejprve vydal děsivý skřek. Vypadalo to, jako by ho posedl amok – vyhrabal se zpod pokrývky, a začal do ní zuřivě bušit pěstí, plácát otevřenou dlaní, dupat a zběsile skákat, přičemž ze sebe pořád vyrážel skřeky. Pak vzal polštář, přehodil si ho za hlavu, rozmáchl se co to nejvíc šlo, a vši silou praštil do peřiny. Byla to taková rána, že všichni hosté restaurace na chvíli ohluchli, zvedl se takový prach a vítr, že to způsobilo pěknou spoušť, padaly skleničky a vázy, rachot roztřískaného nádobí, jednomu hudebníkovi to odneslo housle, květiny poletovaly ve vzduchu, ozýval se jekot a vířkot.

Jestli byl ten kaskadér pod peřinou, nemohl to přežít. To bylo jasné.

Večer tím skončil. Uklízečky se kbelíky odklízeli střepy, číšníci rovnali stoly, hosté se trousili domů, bylo možné zaslechnout útržky hovoru:

„...příšerný zážitek, sem už v životě nepáchnu, budu chodit tam o tři okna dál...“

„...říct, že ten kaskadér ale předvedl perfektní číslo. Škoda, že...“

„...tak nepobavil, v životě jsem se tak nezasmál, ale...“

Skoro nikdo se nevšimnul, že se tam dole v hlubinách něco pohnulo, a vzápětí se klikatě, s viditelným úsilím, vzneslo k výšinám.

Kaskadér přistál na okraji skříně. Měl roztržené křídlo, pochroumaný sosák a rozbité brýle. Byl celý ulepený od krve. Přilba, která mu pořád sjížděla na stranu, byla napůl rozkrápnutá.

Viděl, že všichni odešli. Sundal si přilbu, a vydal se k restauraci první cenové skupiny Krvavý oceán, kde číšníci právě odklízeli střepy.